

1

Někdy mám pocit, že na každého čeká nějaká tragédie, že lidi, co si jdou pro mléko jenom v pyžamu, nebo lidi, co se na červenou šťourají v nose, jsou jen kousíček od nějaké katastrofy. Že v životě každého člověka, i toho nejobyčejnějšího, přijde chvíle, kdy se stane výjimečným – jediný okamžik, po kterém přijde to opravdu nejdůležitější.

Můj kamarád Toby schytl jednu hodně špatnou tragédii týden předtím, než jsme na Eastwoodské základní a střední škole měli nastoupit do sedmé třídy. To léto jsme byli zbláznění do ping-pongu, hráli jsme ho bosí u Tobyho na dvorku a snili o tom, jak se dostaneme na mistrovství světa. Byl jsem mnohem lepší než Toby, protože rodiče mě od chvíle, kdy jsem dokázal udržet v ruce vidličku, nutili chodit na soukromé hodiny tenisu. Ale někdy jsem z úcty k našemu přátelství nechával Tobyho vyhrát. Byla to pro mě hra – vymyslet, jak prohrát tak přesvědčivě, aby Toby nepoznal, že to dělám naschvál. Takže zatímco on trénoval na onen bájný světový šampionát, já se cvičil v tichém, dobře míněném vzdoru proti otcovu přesvědčení, že vyhrávat je to jediné, na čem v životě záleží.

Ačkoli Toby a já jsme byli ten typ nejlepších kamarádů, co málokdy vyhledávají společnost ostatních dětí, jeho matka trvala na tom, že mu uspořádá narozeninovou oslavu, možná proto, aby byl v nadcházejícím školním roce oblíbenější – protože být oblíben se nám až dosud moc nedařilo.

Rozeslala asi šesti klukům z našeho ročníku, kteří se stejně jako my děsně neradi družili, pozvánky ve stylu *Piráti z Karibiku*, poslední srpnové úterý nás naložila do toho nejspínavějšího vínového minivanu na světě a odvezla nás do Disneylandu.

Do Disneylandu jsme to měli autem sotva dvacet minut a veškeré jeho kouzlo pro nás vyvanulo už někdy v šesté třídě. Věděli jsme úplně přesně, které atrakce stojí za to a které jsou ztráta času. Návrh paní Ellicottové, že bychom mohli jít do zakleté zpívající džungle, se setkal s takovým posměchem a opovržením, že by větší bouři nevole nevyvolal ani návrh na oběd ve veganské restauraci. Nakonec jsme jako první – a ve výsledku i jedinou – navštívili Železnici v Bouřné hoře.

Toby a já jsme si sedli do poslední řady, protože každý ví, že právě ta je na horské dráze nejrychlejší. Ostatní z naší narozeninové skupinky se přetahovali o první řadu, protože ačkoli je jasné, že ta zadní je rychlejší, z nějakého nevysvětlitelného důvodu chtějí všichni vždycky sedět vpředu. A tím pádem se mezi nás a zbytek skupiny narvalo moře dalších Disney-nadšenců.

Pamatuju si to tak neskutečně podrobně nejspíš právě kvůli tomu, co se stalo potom. Znáte ty cedule, co mívají v zábavních parcích u vstupů na atrakce, jak je na nich tlustou černou čarou vyznačené, jak vysokí musíte být, abyste mohli dovnitř? A ty cedule se spoustou hloupých

varování a upozornění, že vstup se nedoporučuje těhotným ženám a lidem se srdečními obtížemi a že svá zavazadla si máte odložit u vchodu a na horské dráze jste povinni zůstat celou dobu sedět?

No, tak ty cedule nakonec nejsou úplně k ničemu. Předě mnou a Tobym seděla ve vozíku taková japonská rodina v mickeymousovských čapkách s vyšitými jmény. Já a Toby jsme seděli vzadu a do tváří nás šlehal vítr a horská dráha burácela po rozvrzaných kolejích s takovým randálem, že jsme skoro neslyšeli vlastní řev. A jeden z těch Japonců před námi se vzdorně postavil, rukou si přidržoval čapku a chechtal se. A vozíky se mezitím řítily k tunelu s nízkým stropem.

V novinách potom psali, že čtrnáctiletý chlapec z Japonska utrpěl na horské dráze v Disneylandu zranění nelsučitelné se životem poté, co nerespektoval bezpečnostní pokyny u vchodu. Co už ale opomněli dodat, bylo, že když ho podhled tunelu stál, jeho useknutá hlava v čepici s myšima ušima plachtila dozadu jako nějaká groteskní helikoptéra a že dvanáctiletý Toby Ellicott ji chytil a vytřeštěně ji držel až do konce jízdy.

Z něčeho takového se už nevzpamatujete. Na příval vtipů o tom, jestli náhodou neztratil hlavu, se nedalo nijak odpovědět. Tobyho tragédie spočívala v tom, kterou si na své dvanácté narozeniny vybral na horské dráze sedačku. Od té doby už navždy žil ve stínu toho, co se tam tehdy stalo.

Klidně jsem to mohl být já. Kdybychom do vozíku nasedli naopak nebo kdyby si ten kluk před námi na poslední chvíli prohodil místo s bráchou, mohla ta hlava zničit místo Tobyho mě. Když jsme se pak s Tobym začali jeden druhému vzdalovat, když Toby upadl v temné

zapomnění a já se začal mezi lidmi těšit nevysvětlitelné oblibě, často jsem nad tím přemýšlel. Celou střední se moje nesčetné přítelkyně chichotaly a roztomile krčily nosík. „Ty ses s tím klukem bavil, ne?“ ptávaly se. „S tím, jak v Disneylandu chytil tu useknutou hlavu?“

„Bavím se s ním pořád,“ odpovídal jsem, ale nebyla to tak docela pravda. Občas jsme se fakt bavili nebo jsme si psali po internetu, ale naše kamarádství to léto tak nějak vyšumělo. Naše přátelství umřelo jako ten kluk, co přišel o život na té osudné horské dráze.

Pardon. To ode mě bylo fakt hnusný. Ale upřímně řečeno, od sedmé třídy už uplynulo dost času, takže mi to celé zní už jen jako strašidelná historka, kterou jsem kdysi kdesi slyšel. Protože tahle tragédie patří Tobymu, a on s ní musel stoicky žít, zatímco já vyvázl v podstatě bez úhony.

Moje vlastní tragédie ještě vyčkávala. Čekala na to, až budu tak zvyklý na svůj pohodový život na nezajímavém předměstí, že bych se ani nenadál, že se mi ještě může něco stát. A právě proto, když moje osobní tragédie konečně udeřila, bylo už skoro pozdě. Právě jsem oslavil sedmnácté narozeniny, byl jsem až trapně populární, domů jsem nosil poměrně dobré známky a hrozilo, že budu už navždy zcela obyčejný a ničím výjimečný.

Jonas Biedecker byl kluk, kterého jsem znal od vidění, jako když si periferně všimnete, že vedle vás někdo sedí nebo že ve vedlejšímu pruhu jede ohromná dodávka. Věděl jsem o jeho existenci, ale jen hodně zběžně. Pořádal jednou párty na verandě domu v ulici North Lake, všude basy s pivem a láhve Frisca. Po zahradě byly rozvěšené řetězy vánočních světýlek, i když už skoro začínalo léto, a jejich třpyt se odrážel od tmavé hladiny jezera. Před domem už bylo plno nahodile zaparkovaných

aut, takže já sám jsem zaparkoval o dva bloky dál v ulici Windhawk, protože jsem se bál, že by mi mohl někdo poškrábat lak.

To odpoledne jsem se pohádal se svojí přítelkyní Charlotte, přímo na kurtech po mém posezónním tenisovém tréninku. Obvinila mě – a teď se schválně pokusím ji přesně citovat – že „se vyhýbám svým předsednickým povinnostem ohledně tradičního luau“. Řekla to tak nadutě, jako bych se za to měl stydět. Jako by mě její předpověď, že výroční ples pro třetíáky a čtvrtáky bude naprostá katastrofa, měla okamžitě vyburcovat ke svolání nouzové schůze studentské rady.

Když Charlotte ležérním krokem vešla na kurt, byl jsem zpocený jako prase a právě jsem do sebe lil ionťák. Měla na sobě šaty bez ramínek, které celý den skrývala pod zapínacím svetříkem. Zatímco mluvila, uvažoval jsem hlavně nad tím, jak jsou ta holá ramena sexy. Když mi řekla, že někdy je to se mnou hrůza, asi jsem si to i zasloužil. Oznamila mi, že na tu párty půjde se svojí kamarádkou Jill, protože už se prostě nemůže dívat na to, jak nemožně se chovám.

„To je jasný, že nemůžeš, když jsem nemožnej,“ poznamenal jsem a otřel si bradu.

Špatná odpověď. Charlotte nakvašeně zavrčela a odmaširovala pryč. A to byl důvod, proč jsem na párty dorazil pozdě a ani jsem si nepřevlíkl tenisové šortky, protože jsem věděl, že ji to vytočí ještě víc.

Strčil jsem si šňůrku s klíčky do kapsy a kývl pár lidem na pozdrav. Byl jsem předsedou studentské rady třetího ročníku a kapitánem tenisového týmu, takže se mi zdálo, že ať se vrtnu kamkoli, všude musím někoho zdravít, jako by život byl jeviště a já herec.

Pardon, slovní hříčky jsou tak trochu moje hobby. Když se lidi společně můžou uchechnout tomu trapákovovi, co jim předsedá, tak je to hodí do klidu.

Hrábl jsem po plastovém kelímku, ze kterého jsem stejně nehodlal pít, a připojil se na zadním dvorku ke klukům z tenisového oddílu. Jako obvykle už byli na nejlepší cestě se pořádně ožrat. Pozdravili mě až přespříliš nadšeně, takže jsem nejdřív musel s dobrosrdečným úšklebkem vydržet poplácávání po zádech a teprve pak jsem si mohl sednout na nabízenou plastovou židli.

„Faulknere, tohle musíš vidět!“ zavolal na mě Evan. Stál na květináči, opilecky se kymácel a v ruce držel neonově zelenou pěnovou vodní nudli. Snažil se ji zvednout do vzduchu, zatímco Jimmy klečel pod ním a druhý konec nudle si držel u pusy. Pokoušeli se jí lít pivo jako trychtýřem, z čehož si můžete udělat skvělou představu o tom, jak mohutně už byli ztrískaní.

„No tak už to tam naley,“ brblal Jimmy a ostatní kluci začali virblovat na zahradní nábytek. Vstal jsem a jal jsem se celou věc uvádět, protože oficiality byly přesně to, co jsem vždycky měl na starosti. A tak jsem tam stál s pozdviženým plastovým kelímkem a obřadně řečnil o tom, jak se tohle jednou zapíše do *Guinnessovy knihy rekordů*, ale jen z toho důvodu, že tou nudlí proléváme Guinness. Bylo to stejné jako všechny ostatní pařby, jako všechny ostatní blbiny, co kluci prováděli a co nikdy nikam nevedly, ale aspoň se u toho bavili.

I tentokrát jejich senzační výstup s vodní nudlí selhal a Jimmy s Evanem se navzájem obviňovali a sháněli ty nejsměšnější důvody, proč jim trychtýř nefungoval, aniž by vzali v potaz fakt, že jim něco takového čistě technicky nemohlo vyjít ani ve snu. Pak se hovor stočil k after-

party, kterou jsme plánovali po plese – složili jsme se v pár lidech na apartmá v hotelu Four Seasons – ale já poslouchal jen napůl. Byl to jeden z posledních víkendů před prázdninami, po kterých půjdeme do čtvrtáku, a já přemítal nad tím, co to znamená. Nad tím, jak jsem všechny tyhle rituály – plesy, luau, maturity – celé ty roky sledoval jen zpovzdálí, a najednou se mě týkají osobně.

Venku se udělalo celkem chladno, takže holky se ve svých letních šatičkách začínaly třást. Pár přítelkyň kluků z tenisového oddílu přišlo k nám a posedaly si svým klukům na klín. Všechny měly vytažené mobily, jak to obvykle holky na večírcích dělají, takže se jim kolem dlaní rozlévaly malinké svatozáře.

„Kde je Charlotte?“ zeptala se jedna z nich a chvíli trvalo, než mi došlo, že její otázka patří mně. „Haló, Ezro?“

„Sorry.“ Prohrábl jsem si rukou vlasy. „Není tady s Jill?“

„To teda není,“ zavrtěla hlavou holka. „Jill má zarcha. Měla takový portfolio, na nějakém modelingovém webu, a její rodiče na něj přišli a omylem si mysleli, že je to porno.“

Pár kluků při zmínce o pornu ožilo a Jimmy začal dělat obscénní gesta s vodní nudlí.

„Jak si můžeš o něčem omylem myslet, že je to porno?“ podivil jsem se a skoro mě ta změna tématu začala bavit.

„Když to fotíš samospouští, je to porno,“ vysvětlovala ta holka, jako by to bylo nad slunce jasnější.

„Aha,“ vydechl jsem a v duchu litoval, že není chytřejší a nepřišla s nějakou působivější odpovědí.